

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 14.

Den 15. April 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Herrens Gjerning.

(Fra „Millennial Star“.)

Josef Smith, den sidste Uddelings store Profet, eller som den ogsaa kaldes, „Tidernes Fylde's Husholdning“, blev født i Sharon, Windsor Amt, Staten Vermont, den 23de December 1805. Tidlig om Foraaret 1820 havde han et meget mærkbærdigt Syn om Gud Faders og hans Søn Jesu Kristi Nærværelse, hvori han underrettedes om, at Dagens religiøse Sekter vare i Bildfarelse, at deres Trosbekjendelser vare en Bederskyggelighed i Herrens Dine, at de forskjellige Religionslærere lærte Ting, som ligesvem vare Mennekesbud, medens de havde „et Gudfrygtigheds Skin, men fornægtebe dens Kraft,“ og at de „holdt sig nær til Herren med sin Mund og ærede ham med Læberne, men deres Hjerter vare langt fra ham“; det blev ham derfor strengelig forbudt at slutte sig til nogen af dem.

Efter som de nærmere Omstændigheder ved dette Syn og mange andre herlige Aabenbaringer, som Profeten senere modtog, ofte have været publicerede

og med Letthed kunne forfares af Alle, som have Dnsfe derfor, ville vi ikke her indlade os paa Enkeltheder. Vor Hensigt er derfor kun at henlede Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at Gud atter har oprejist en Profet og gjenoprettet sin Kirke og Rige paa Jorden, samt at paa-pege nogle af de vigtigste Træk ved denne forunderlige Gjerning, som vi tro fortjener den alvorligste og mest omhyggelige Overtjelse.

Fra hvilket Synspunkt Mennekesne end kunne betragte Josef Smith, er det vist, at hans Syner ikke vare blotte Fantasibilleder, af den Grund, saavel som mange andre, at de nøjagtig tilkjendegave Tiden, Stedet og Maaden for Opdagelsen og Overtjelsen af Mormons Bog's Blader flere Aar før deres Opdagelse og Overtjelse, og aldeles som Engelen havde angivet. Bogen i sig selv, som den foreligger Offentligheden, er i Virkeligheden et afgjørende Vidnesbyrd om, at Josefs Aabenbaringer ikke vare nogle

tomme Forestillinger. Derjom de altsaa ikke vare Fantastibilleder, maa de enten have været Virkeligheder eller Bedragerier. Det er det samme som at sige, at enten havde Jofef visse overnaturlige Aabenbaringer, eller ogsaa opfandt han eller fik sig opfundet visse haléstarrige, ugudelige, sfaelsfordærvende Blasfemier, hvorved han forsætlig vilde paadrage sig og mange Andre Guds og Menneffets Vrede. Det sidste Alternativ er efter vor Mening overordentlig vanskelig at tro. Jofef var en ulærd Plovdreng, uvant til Livet i de store Byer og de der herskende Laster. Og for en Yngling paa noget over 14 Aar at opfinde en Gudsbespottelse som det Syn, der ovenfor er hentydet til, og at føje til samme lignende Bespottelser Aar efter Aar i en Tid af 24 Aar og derved paadrage sig, sine Slægtninge og Venner de mest uhorste Forsølgelser i nyere Tid, er aldeles urimelig at antage. Jofefs Vidnesbyrd har kostet Tusinder af hengivne Tilhængeres Forsølgelse og stræklige Lidelser. Det har kostet mangen omt elsket Vens og Slægtnings Liv. Det har kostet hans omt elskede Broder Eyrums Liv. Jofefs Religion har kostet ham hans eget Liv. Nuvel, vi have intet foregaaende Exempel paa, at Mænd nogensinde have gaaet om og med fuldt Forsæt og Vidende lyve i Herrens Navn og paa en saa frygtelig Beføstning lære sine Medmenneffer Jesu Kristi Religion; og det er en Ting saa aldeles utrolig, at vi ligesaa gjerne og passende kunne slutte, at Jesus og hans Apostle gjorde det, og saaledes kuldkaste det hele kristne System.

Da Jofefs Aabenbaringer af foranførte Grunde hverken vare Frugten af hans Indbildningskraft, eller hans egen eller nogen anden Mands Opfindelser, slutte vi, at han, som allerede anført, modtog dem paa en overnaturlig Maade.

Men de hellige Optegnelser lære os, at overnaturlige Aabenbaringer ikke altid stamme fra en god Kilde. Frelseren advarer sine Disciple imod falske Profeter og giver en almindelig Regel, hvorefter man kan opdage dem. Han siger: „Af deres Frugter skulle I kjende dem; kan man og sanke Windruer af Tørne, eller Figen af Tidler? Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raadent Træ bærer onde Frugter. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter. Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.“ Efter denne Regel, tro vi, det vil være sikkert og passende at prøve hine Aabenbaringer.

Vi ville kortelig berøre Jofefs Paastande om at være en Guds Profet, og bestræbe os for at erfare, hvorvidt de kunne godtgjøres ved saadanne Beviser, som i Almindelighed antages for overbevisende af Menneffer, og mere særlig ved at anvende Frelserens Regel, om at prøve Systemets Frugter for at bestemme dets sande Bessaffenhed.

Som tidligere bemærket gjorde Jofef Fordring paa at have havt mange himmelske Syner saavel som Betjening af Engle; han gjorde ogsaa Fordring paa at have modtaget det hellige Præstedomme ved Ordination under Johannes den Døbers Hænder, som befeglede paa ham og Oliver Cowdery det aaronffe Præstedomme, der holder Evangeliets Nøgler til Omvendelse og Daab ved Rebsænkelse i Vand til Syndernes Forlæbelse. Denne Ordination angaves at være bleven modtaget den 15de Maj 1829. Jofef sagde, idet han talte om denne Begivenhed og deres Daab: „Umiddelbart efter at vi vare komne op ud af Vandet og vare blevene døbte, modtog vi store og herlige Beføstninger fra vor himmelske Fader. Ikke saasnart havde jeg døbt Oliver Cowdery,

for den Hellig-Aand saldt paa ham, og han stod op og profeterede mange Ting, som om kort Tid skulde finde Sted. Og atter, saasnart jeg var bleven døbt af ham, havde ogsaa jeg Profetiens Aand, og idet jeg stod opreist, profeterede jeg om Kirkens Fremgang og mange andre Ting i Forbindelse med Kirken og denne Slægt af Menneskens Børn. Vi opfyldtes af den Hellig-Aand og frydede os i vor Frelses Gud." Oliver Cowdery skriver om den samme Begivenhed følgende: „Men tænk Dig, kjære Broder, for et Øjeblik hvilken Glæde, der opfyldte vore Hjertes, da vi modtog under hans Haand det hellige Præstedomme, idet han sagde: „Til Eder, mine Medtjenere, overdrager jeg i Messias Navn dette Præstedomme og denne Myndighed, som skal forblive paa Jorden, paa det at Levi Søner atter kunne frembære Offer for Herren i Retfærdighed.“

Her have vi to Vidner til denne Aabenbaring. Dens gode eller onde Bestaaenhed maa afhænge af dens Sandhed eller Falskhed. Dersom denne Myndighed allerede var paa Jorden, da, ligemeget hvor utrolig det kunde synes, at disse to unge Mænd skulde opfinde saa sjælefordærende et Bedrageri, maatte Aabenbaringen have været en Forfalskning. Men vi spørge, hvorledes kunne Mænd besidde Myndighed til at forrette Evangeliets Ordinaancer, som fornægte Nødvendigheden af Aabenbaring? Guds hellige Religion har altid været bygget paa og opholdt ved umiddelbar Aabenbaring i enhver Tidsalder af Verden, naar han har havt et Folk paa Jorden. I Sandhed den Kirke, hvis Overhoved idetmindste ikke oplyses ved umiddelbar Aabenbaring for dens umiddelbare Ledelse, maa uundgaelig falde som Bytte for Mørkets stedse virksomme Magter. Orthodoxe Kristne er kjende ikke Nødvendigheden af Daab ved

Nedsættelse i Vand til Syndernes Forlæbelse, thi de forrette den ikke, derfor kunne de ikke siges at besidde denne Myndighed; medens de Dissenter, som døbe paa denne Maade, frægte sig at have modtaget denne Myndighed fra Gud. Aabenbaringen selv er ikke mere væsentlig ond end den, som bemyndigede Johanne den Døber, Peter eller nogen af de Tolv, Filippus eller Paulus til at døbe ved Nedsættelse i Vand til Syndernes Forlæbelse. Gjøeller er det ganske troligt, at Mørkets Magter vilde byde alle Mennesker at tro paa Jesus, ombende sig fra sine Synder og forsage dem, blive døbt til deres Synders Forlæbelse og modtage den Hellig-Aand med alle de aandelige Gaver, som henhøre til Kristi Kirke saasom Profeti, Visdom, Kundskab, Helbredelse, Lungemaal, Udlæggelse af Lungemaal, Syner, Drømme etc., hvilke alle som et direkte Resultat have paafølgt denne Ordination af Josef Smith og Oliver Cowdery til stor Fryd for mange Tusinder i alle Dele af Verden. Ligesaa godt kunde man tro, at Satan inspirerede Jesus og hans Apostle, og Alle saaledes blive Vantro.

Josef gjorde Forbring paa at have modtaget Pladerne af det himmelske Sendebud den 22de Septbr. 1827. I Overensstemmelse hermed bevidne Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris følgende: „En Guds Engel kom ned fra Himlen, og han bragte Tablerne og lagde dem for vore Dine, saa at vi saa og skuede dem og Indgravningerne paa dem; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa dem, og vidne, at disse Ting ere sandfærdige; og det er vidunderligt for vore Dine; desuagtet bod Herrens Røst os, at vi skulde bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige mod Guds Befaling, vidne om

disse Ting." Her have vi tre Vidners Vidnesbyrd om, at Josef modtog disse Plader som anført, og at han oversatte dem ved Guds Gave og Kraft. Atter, otte andre Vidner bære Vidnesbyrd om, at han viste dem Pladerne, og at de berørte Pladene, som han havde oversat, og de overgave deres Navne til Verden, for at vidne for den, at de „ikke talte Usandhed, Gud var deres Vidne." Et saadant Beløb af Vidnesbyrd vilde, medmindre det kunde bestrides, blive betragtet som afgjørende i et hvilket som helst Tilfælde og i en hvilken som helst Ret i den civiliserede Verden. Det har staaet uantastelig for Verden i 45 Aar, og vi spørge, kan noget Menneſte ansøre gode og tilstrækkelige Grunde, hvorfor det ikke skulde antages som en Stadfæstelse paa Sandheden af Josef Smiths Mission?

Frugterne af Jesu Kristi Evangelium ere Fred, Enighed og broderlig Kjærlighed. De Vaand, som forene de Hellige, have vist sig at være stærkere end Kjærligheden til Fædreland, Fader, Moder, Mand, Hustru, Son, Datter, Broder, Søster eller Ven, thi de Hellige maa, om det er nødvendigt, forſage alle disse for at kunne indsamles til det Sted, som Gud har bestillet. Evangeliet avler ikke et ubirksomt, sygeligt Mandſliv eller Forſagelse af Verdens Glæder, men derimod et virksomt, forſtandigt, praktisk og i høj Grad rosværdigt Onſke fra de Helliges Side at forbedre, opbygge og forſtjønne det Land, hvor deres Lod er bleven ka-

stet. At de ere i Befiddelse af Kjærlighed og Godhed, kunne de Luſinder af Vildſter bevidne, som have anvendt den bedre Del af deres Liv paa at prædike Evangeliet uden Pung eller Taſte for en utaknemlig og hadefuld Verden, som til Gjengæld trakterer dem med Ild og Sværd, ligesom Tilfældet var med de forðums Hellige. Og atter, betragt de Luſinder af Fattige, som formedelſt deres Brødre ere bleve befriede fra Fattigdom og Fornedrelſe, som ere bleve lærte og hjulpede at erhverve ſig et frit Udkomme. At de ere ſittige, forſtandige og velſignede af Herren, er den frie Stat, ſom de have grundlagt midt i en øde Ørken og under de meſt ugunſtige Omſtændigheder, et klart Beviſ paa. Og ikke i noget Tilfælde kunne de Hellige ſom et Folk med Rette anklages for Angreb paa, Intolerance mod eller Ringeaagt for Andres civile og religiøſe Rettigheder. Paa den anden Side lærer Evangeliet dem at ſøle eſter, bede og arbejde for den hele Menneſteſlags Velſærd og Forløſning, ſaa vel Levende ſom Døde, der ikke ved ſine egne Gjeringer have gjort ſig uværdige til evigt Liv.

Disse uomſtødelige Kjendsgjeringer exiſtere, de ſtirre denne Slægt i Anſigtet, de ere ikke Menneſters Theorier eller Gjetteværk, men de ere et Vidnesbyrd af „Saa ſiger Herren“ til enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk, og er beſeglet ved Martyrdommens Blod, ligesom Jesu Vidnesbyrd var.

Verden og Evangeliet.

(Fra „Millennial Star.“)

Intet er mere viſt, end at de Sidſte-Dages Hellige og deres Religion og Inſtitutioner i høj Grad ere miſforſtaaede

af Verden. Uagtet Vildſternes næſten overmenneſkelige Anſtrængelſer for at prædike Evangeliet i de ſidſte 45 Aar, kjender

man i Virkeligheden kun forholdsvis lidt dertil. Der er imidlertid Grunde for dette. Retfærdighedens Principer have altid været upopulære i Verden, og Fordomme mod upopulære Principer ere meget lette at antænde. Præster, Redaktører og Andre, som holde Samsfundets ledende Traade, og som stabe, danne og forme dets Religion, have som en Almindelighed betragtet det som en given Sag, at Josef Smith, en Profet kaldet og sendt af Gud, var en Bedrager og hans Tilhængere en Flok Bedragne; og derfor, medens de have været utilbojelige til at tale og publicere Sandheden om ham eller dem, have de bestandig været nidkjære for at tale og publicere allehaande Løgne imod dem. Selv naar Frugterne af deres Arbejde vise sig, nægte de Lærde at tilskrive dem den sande Årsag og bedømme dem vedbærende fra urette Standpunkt. Derfor, naar de Hellige tale om at blive døbt til deres Synders Forladelse af En, som har Myndighed, om at fødes paany af Gud ved at modtage hans Lys og Sandhed, ja den Hellig-Aands Gave, og om at nyde de aandelige Gaver, som meddeles de Troende, fortælle de Lærde Verden, at de Hellige ere Fanatikere, Daarer, bedragne Taaber etc. Naar de Hellige fortælle Verden, at Gud nu ligesom i fordums Dage har oprejst Profeter, Apostle og andre inspirerede Mænd, bliver Verden lært at spotte, foragte, latterliggjøre og endog dræbe de Hellige for deres Vidnesbyrd.

Og hvori, spørge vi, adskiller denne Behandling sig fra den, som Kristus og hans Disciple modtog af Søderne? I Sandhed, Nutidens Kristnes aandelige Tilstand har en besynderlig Lighed med Sødernes. Begge holde fast ved et traditionelt Fromhedssystem, som Alderen har gjort ærværdigt, medens de forkaste det levende Lys. Begge gjøre Forbring paa

at være Guds Kirke og Folk. Begge erklære, at Profeter, Åabenbaringer, Engles Betjening og de forskellige Gaver og Kræfter kun bære givne for at grundfæste Guds Kirke, og da den engang var grundlagt, vare de ikke længer nødvendige. Begge erklære, at det skrebn Ord, som er aabenbaret til deres Fædre, er tilstrækkeligt til deres Vejledning. Med disse Anskuelser for Dje have begge beredt sig paa at modstaa et hvilket som helst Budskab, den Almægtige maatte sende dem; og i selve Udøvelsen af deres fromme Tver have de slaaet Guds udvalgte Tjenere ihjel og derved troet at gjøre ham en Tjeneste.

Nutidens Kristne tro beredbilligt, at dette har været Sødernes Stilling med Hensyn til Frelseren og hans Disciple, og de beklage deres Ubidenhed; men de kunne ikke se, at dette er deres egen Stilling for Nærværende. Da Kristus kom, havde Søderne ligesom Nutidens Kristne fine prægtige Gudsdyrkelsesystemer; de havde dannet og stabt dem til noget meget stort og Herligt, Systemer, som vare gudelige, bekostelige og meget ærværdige. Det er sandt, de havde ikke inspirerede Mænd iblandt sig, men de frasagde sig Nødvendigheden af disse, ligesom de Kristne gjøre idag. De henviste til Loven og Profeterne, ligesom de Kristne henbise til Bibelen; og da Kristus fremkom med en ny Åabenbaring, erklærede de ham for en Bedrager. De vare forbitrede over, at Josef den Lømmersmands Søn stulde vove at modsætte sig deres Rettroenhed og søge at omstøde deres længe anerkjendte Systemer, og derfor slog de ham ihjel. Udentvivel bære Søderne uvidende om Kristi sande Karakter, men deres Ubidenhed rejsfærdiggjorde ikke deres antastende Ondskab eller afværge de stræffelige nationale Ulykker, som paafulgte deres Forkastelse og Slagtning af

Livets Herre. Og Søderne tro den Dag idag, at de ere Guds Kirke og Folk, thi saa har deres Fædres Tradition lært dem.

Da Søderne forkastede Evangeliet, blev det skjænktil Hedningerne. De naturlige Grene bleve afbrudte, og de vilde Grene indpodede i deres Sted; men Sidstnævnte bleve paamindede om at tage sig iagt, at ikke ogsaa de skulde falde, „thi,“ siger Paulus, „sparede Gud ikke de naturlige Grene, skal han maasse ej heller spare Dig.“ Dette var et profetisk Udsagn, thi omendkjøndt Hedningerne modtogte Riget og for en Tid glædede sig ved dets Kræfter, Privilegier og Velsigelser, tilintetgjorde dog, som forudsagt ved Daniel og Johannes den Aabenbarer, den romeriske Magt det „mægtige og hellige Folk“ og udslettede „den Allerhøjstes Hellige“ af Jorden. Denne store Magt, der oprindeligt var hedensk, og som siden efter benævnedes kristen, gjentog de forfølgende Søders Historie, thi den ihjelslog Apostlene og andre inspirerede Mænd; den vedligeholdte en ydre Form af Gudfrygtighed, medens den fornægtede Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring; den forandrede den Allerhøjstes Liden, Love og Sikke, og besnærede alle Nationer med sine Væderslyggeligheder. Og efter saaledes at have fordærvet al Jorden, hvorjombest dens Magt strakte sig, bleve Hedningerne ligesom Søderne afbrudte af det sande Olietræ. Derfor kan intet mindre end en ny Uddeling — en ny Aabenbaring, som beskifter Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere til at forvalte Kirkens forfjellige Embeder, give noget religiøst Samsund, jødisk eller kristent, nogen Fordring paa at være Jesu Kristi Kirke.

Men Nutidens Kristendom fornægter ligesom Søbedommen Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring; den paaberaaber sig Fuldstændigheden af Skriftens Kanon, og

er tilfreds med Ordets Bogstav og ligegyldig for Aanden, Kraften og Myndigheden til at forrette Evangeliets Ordinancker. Derfor hvad den frakjender sig Nødvendigheden af, kan den ikke gjøre Fordring paa at besidde, ej heller er det rimeligt, at den vil gjøre det, medens den paa den anden Side brouter af sin traditionelle Tro og sin ærbørdige Kirkeanordning. Lig Søderne paa Kristi Tid er den stolt af sin Rettroenhed, sin Gudfrygtighed, sin Pragt og sin Lærdom. For stolt til at anerkjende sine Fejl, og for verdslig til at opgibe sin Magt og Indflydelse blandt Folket, forlaster den Profeten Josef Smith, der var kaldet og sendt af Gud for Israels Indsamling og Messias anden Tilkommelse. Den forkaster ikke alene ham, men ligesom Søderne og Romerne gaar den angrebvis tilværks imod Guds Kirke og Folk, idet hans udvalgte Apostle og Profeter dræbes, og Kirken, bogstavelig talt, drives ud i Ørken. Hvor sandt det engang er sagt, at Historien gjentager sig! Hvor sandt, at Kristus og Baal endnu ere Fjender!

Og hvad er det Budskab, Gud har sendt til denne Slægt? Han kalder paa alle Menneſter, nu ligesom i gamle Dage, at tro paa Jesum Kristum som det eneste Navn under Himlen, hvorved de kunne erholde evigt Liv, at omvende sig fra deres Synder, at døbes til deres Forladelse, at modtage den Hellig-Aands Gave og saaledes worde Guds Søner og Døtre, og sidenefter vandre i et nyt og helligt Levnet; den apostoliske Magt og Myndighed til at forrette alle de Ordinancker, som henhøre til Guds Kirke og Rige paa Jorden, er saaledes gjengivet. Hvor herlig et Budskab! Hvilke glædelige Tjender!

Har Herren sendt dette Budskab for-gjæves? Nej, Tusinder af de Oprigtige af Hjertet have annammet det, og ere

levende Vidner idag om, at Kristi herlige Evangelium med alle dets Gaver og Kræfter er bleven gjengivet til Jorden. Et mægtigt Folk samles ud fra Babylon i Lydighed til Jehovas Befaling, som med Flid arbejder paa at opbygge sit Rige. Et Folk, som er indsamlet fra alle Dele af Jorden, som er bleven ombendt fra enhver Sekt og Benævnelse, et Folk, som er inspireret af et sælles Maal, og som er villig at ofre sin Tid, Talenter, Midler og endog sit Liv for Fremfryndelsen af Guds Rige, er et Fænomen, som taler højere end Ord.

Herren har sagt: „Gaar ud fra Babylon, I mit Folk,“ og saa vist som

Forfæstelsen af Messias medførte Jødernes nationale Udælæggelse, saa vist som Bibelhistorien klarligen bevidner, at intet Budskab fra Jehova til Menneskenes Børn nogenfinde ustraffet er bleven forkastet af dem, saa vist ville hans Straffedomme hurtig ødelægge en ugubelig Verden, som, medens den „holder sig nær til ham med sin Mund og ærer ham med Læberne“, alligevel spotter, haaner, foragter, bestjæmmer, forfølger og ihjelslaar Guds levende Drakter. Maatte de Oprigtige af Hjertet komme til at høre Sandheden og blive frelst! Maatte de Hellige alle lære Visdom og undfly den tilkommende Brøde!

Kaldet og Udvalgt.

(Fra „Millennial Star“.)

At blive kaldet af Gud er én Ting, og at blive udvalgt af ham er en anden; at blive kaldet er et stort Privilegium, men at blive udvalgt er et meget større.

Herren udsender sine Tjenere til forskellige Tider for at byde Jordens Beboere at afstaa fra Synd og begynde at leve et retfærdigt Liv; og ved at adlyde Befalingen, kunne de blive udvalgte af ham til at udføre hans Hensigter med Hensyn til Sandhedens Udbredelse, indtil hans „Willie sker paa Jorden, som den sker i Himlen.“ Jesus sagde til sine Disciple: „Jeg har udvalgt Eder af Verden;“ men idet han talte til dem ved en anden Lejlighed angaaende dem, som bekendte sig at følge ham, sagde han: „Mange ere kaldte, men faa udvalgte.“ Evangeliet, som vor Frelser lærte, var Gjenløsningsplanen for Alle og Enhver, som vilde adlyde det — først for Jøderne og dernæst for Hedningerne. Jøderne

forkastede Evangeliet, og vare sølgelig ikke udvalgte, men adspredtes blandt Hedningerne og fordreves paa Grund af deres Ulydighed. Men da Herren fordem havde lovet Abraham, at gennem hans Sæd stulde alle Jordens Slægter velsignes, blev det, da Jøderne forkastede Evangeliet og dets Velsignelser ved Frelserens og hans Apostles Betjening, uden Forskiel tilbød alle dem af Menneskeslægten, som vilde antage det. Vi underrettes om i Skriften, at Jesus bød, før han forlod denne Jord, at Evangeliet stulde bringes til „den ganske Verden“ og prædikes for „al Skabningen“. Jesus kaldte ogsaa Peter, som strax efter holdt en Tale i Jerusalem, hvori han sagde, at Evangeliet var „for alle dem, som vare langt bort, ja saamange som Herren vor Gud vilde kalde dertil.“ Eftersom det var paa Pintsefestens Dag, maa det have været en stor Forsamling nærværende, thi der

siges, at 3000 bleve lagte til Menigheden den samme Dag. De vare blevne kaldte til Omvendelse af Peter, og de adløde Kaldelsen, men hvormange af hine 3000 levede værdig til at blive udvalgt, er endnu ikke, saavidt vi vide, bleven forklaret. Der siges, at store Skarer fulgte Jesus og hans Apostle, og Mange troede deres Vidnesbyrd; men Jesus sagde til dem ved én Lejlighed: „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige.“ Han sagde ligeledes: „Den, som bliver trofast indtil Enden, den Samme skal vorde frelst.“ De store Apostle, Paulus og Peter, kaldte Mange til Omvendelse; men det menneskelige Sinds Tilbøjelighed var dengang ligesom nu, thi efter at have opnaaet Lykke formedelst Lydighed til Guds Villie, og efter at være blevne oplyste af Sandhedens Aand, vendte atter Mange sig bort formedelst Ulydighed, idet Mørke overtog deres Sind og udslukte Aabenbaringens Lys. Naar den Almægtige har ifinde at velsigne sine Børn her paa Jorden med Kundskab om sin guddomlige Villie angaaende dem, søger Satan ved forskellige Midler at forhindre dem fra at adlyde den og at lede dem til Oprør; derfor sommer det sig Enhver, som adlyder Guds Tjeneres Kaldelse og hverver sig til Frelsens Fane, at ihukomme vor Frelseres vise Raad: „Vaager og beder,“ og saaledes gjøre sin „Kaldelse og Udvælgelse“ sikker.

Det er kun ved en stadig Narvaagenhed, at vi ville være istand til at beherske vor menneskelige Naturs Svagheder i den Grad, at vi kunne sikre os Samsund med „Sandhedens Aand“, der vil sætte Alle istand til, som ville modtage og beholde den, at fjelne mellem Sandhed og Bildfarelse, mellem uinspirerede Mænds Trosbekjendelser og den albise Guds Planer.

Mænd i nærværende Tidsalder paa tage sig at præbife, hvad de antage at

være Evangeliet; paa samme Tid fornægte de Evangeliets frelsende Magt samt Præstedømmet med dets Gaver og Velsignelser. De ønske Frelse, men fornægte Nødvendigheden af Aabenbaring, hvorved Frelse kommer; de forkaste den Maade, som Gud anvender for Forkyndelsen af sit Ord, anmasse sig Stillinger og lære efter egen Myndighed. Saadanne ere alligevel ikke kaldte af Gud til at være hans Lærere her paa Jorden; og omdenskjønt Menneskene kunne tro deres Lærdomme, ere de ikke antagne af Gud, fordi de bekynde sig at tro paa ham, men holde ikke hans Bud, og have et „Gudsfrugtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“

De Strikflogte og Farisæerne fordem søgte at indprente Menneskene Lærdomme, som vare af menneskelig Oprindelse, men uagtet deres Beltalenhed og Opragelse i Videnskab og i menneskelige og guddomlige Love, vare de dog ikke i Besiddelse af Kundskab om Frelse, men den simple Sandhed syntes gaadefuld for dem, og naar Jesus forklarede dem nogle af Guds Ting, forbausedes de over deres egen Ubidenhed paa Grund af det Mørke, som opsyldte deres Sind; de vare opdragne i Tradition, og sølgelig herskede Bildfarelse istedetfor Sandhed. Menneskets Visdom uden guddomlig Hjælp er som Intet i Guds Øine.

En rigtig Opfattelse af hvad der er sandt, er af stor Vigtighed. Mennesket stræber stadig at opnaa Sandhed og Kundskab, men er for ofte ude af Stand til at erholde, hvad det saaledes forønsker, fordi det ikke søger ret — det søger forgjæves — og saaledes er det, at Nogle „bestandig lære, men aldrig komme til Sandhedens Erkjendelse.“ Saadan er den nuværende Kristendoms Tilstand, men ikke saa med Guds Børn. De, som ere blevne lærte angaaende Gud og hans Beje, vide formedelst Lydighed og ved-

varende Trofasthed, at de ere kaldte og udvalgte, og at formedelt den stadige Sagttagelse af deres Pagter, ere de bevarede fra Synd; ved at overvinde Modstanderens Fristelser, vide de, at deres himmelske Fader vil vaage over dem og belære dem til deres Gavn og Frelse. Antagelsen af Sandhed og Fastholden derved bringer Fred og Lykke; men Antagelsen af Vilbfarelse og Fastholden derved bringer Utilfredsighed. Al Sandhed er fra Gud, hvadenten den kommer fra

Himlen eller findes i allerede udviklede Kunster og Videnskaber paa Jorden. Evangeliet er Sandhed — Jehovas Villie — hin guddomlige Videnskab, som lærer Mennesket, at det er en Guds Søn, skabt i sin himmelske Faders Billede, og som hjælper det at leve i Overensstemmelse med himmelske Love, indtil det, ved stadig at gøre Guds Villie, føler, at det er antaget af ham, at det er kaldet og udvalgt, og at dets Belønning er vis.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

De to Magter.

Der har stedsse været to Magter paa Jorden, hvoraf den ene altid har virket ved lovlige og frugtbringende Midler, medens den anden ved ulovlige og fordærvende Midler har bragt Odelæggelse og Fordærv over Menneskeslægten. Disse Magter have altid været stridende imod hinanden, og naar Personer have kommet i Besiddelse af dem, har et Fjendskab opstaaet imellem dem. Den ene Magt gives formedelt Lydighed til visse himmelske Love og Bud, som Herren har givet ved umiddelbar Aabenbaring, den anden modtages uden Lydighed til visse Bud og Ordinanceer og er fra Djævelen, vor Salighedsfjende, som gjorde Oprør mod Gud og blev nedkastet til Jorden, hvor han er Ophav til alt Ondt. Den Magt, som kommer fra Gud, blev givet hans Hellige fordem som et Middel til at velsigne dem og skjænke dem Kraft til at overvinde alle de Prøver og Fristelser, som skulde møde dem her i Livet og berede dem for en Plads i hans evige Boliger. Og den Ordinance, ved hvilken Herren behagede at tildele sine Børn denne Magt, var Haandspaalæggelsen. Formedelt denne Ordinance erholdt man det evige Præstedomme som for Exempel Josva, der under Mose Hænder blev bestillet til en Anfører for Israels Børn. Og syv Mænd, fortæller Evangelisten, som havde et godt Vidnesbyrd, bleve valgte af Apostlene og ved Haandspaalæggelse bestilte til at tjene de Hellige. Endvidere siges der om Barnabas og Saulus, at de ved Haandspaalæggelse bleve bestilte til at udføre den Gjerning, hvortil Herren havde bestemt dem. De Mænd, som bleve kaldte og ordinerede til det hellige Præstedomme, tom i Besiddelse af en Myndighed og Magt, som satte dem istand til ved Ordinanceen Haandspaalæggelse at besegle den Hellig-Aands Gave paa alle dem, der vilde tro deres Vidnesbyrd, ombvende sig fra Synd og blive døbte til deres Synders Forlæbelse. Der gives kun ét Tilfælde i det Nye Testamente, hvor den Hellig-Aand blev tilbent Noget umiddelbart

nemlig i Tilfældet med Cornelius, der var den første Hedning, som annammede Evangeliet, hvilket stete for at vise Petrus, at ogsaa Hedningerne havde Ret til Evangeliets Betsignelser; og efter at være kommen i Besiddelse af denne Gave, maatte han, for at kunne beholde den, vise Lydighed til Evangeliets første Principer. Men at dette var en Undtagelse kan tydelig ses deraf, at da Apostlene i Jerusalem bleve underrettede om, at Naage havde annammet Evangeliet i Samaria formedelst Filippi Prædiken, maatte Peter og Johannes sendes dertil, for ved at lægge sine Hænder paa de døbte Troende at give dem den Hellig-Aand. Det var ved denne Lejlighed, at Simon, Trolskarlen, forgjæves søgte at kjøbe denne Gave, thi hans Begjær var syndigt og hans Hjerte uberebt for Modtagelsen af denne himmelske Betsignelse, da han kun søgte den for Bindings Skyld. Johannes den Døber, som prædikede Læren om Tro, Omdøbelse og Daab til Syndernes Forlæbelse, sagde, at der skulde komme En efter ham, hvis Skolem han ikke var værdig at løse, som skulde døbe med Vand og med den Hellig-Aand. Han hentydede ubentvivl til Haandspaalæggelses-Ordinancen, som siden blev udført af Jesus og hans Disciple paa dem, der annammede deres Vidnesbyrd, hvorved den Hellig-Aand eller Daaben med Vand og den Hellig-Aand blev meddelt. Beretningerne i den hellige Skrift med Hensyn til Virkningerne og Følgerne af denne Gaves Meddelelse stemme alle overens. Saaledes var den et Middel, hvorved de trosfaste Hellige fik Kraft til at vandre fremad med større Fuldkommenhed; de bleve ikke alene begunstigede med Dromme og Syner, men bleve endog henrykkede til den tredje Himmel, hvor de saa og horte Ting, som var dem forbudt at omtale. Naar den himmelske Magt, det evige Præstedømme blev skjænket en Person ved Haandspaalæggelse, blev han istand til formedelst denne Magt at helbrede de Syge, gjengive de Blinde sit Syn, de Døve sin Hørelse, og kunde bringe de Lamme til at gaa, de Halte til at springe etc. Saaledes var den gode Magt en Kilde til Betsignelse for den salbne Menneskeslægt, naar den blev rettelig anvendt, medens den modsatte Magt bragte Kummer, Sorg, Lidelse, Bedrøvelse og tilsidt evig Død.

Da Gud atter har oprettet sin Kirke og Rige paa Jorden i disse sidste Dage, har Mennesket nu ligesom fordom Lejlighed til at komme i Besiddelse af de samme aandelige Gaver formedelst Lydighed til Evangeliets Ordinanacer og ved fortsat Trofasthed sikre sig det evige Liv.

Korrespondance.

Sverig.

Stockholm, den 29de Marts 1876.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Efter at have besøgt den største Del af Konferencen og i disse Dage at være

kommen tilbage til Stockholm, ønsker jeg flygtig at omtale enkelte Ting.

Min meste Tid har siden min Ankomst hertil i December sidstleden været anvendt til at besøge de forskjellige Grene i Upland, Södermanland, Westmanland,

Nerike og Vermland, hvor der har været mere eller mindre Lejlighed for Afholdelsen af Forsamlinger. I Skildstuna er der en god lille Øen, som har sit eget Forsamlingslokale, hvor regelmæssige Forsamlinger afholdes hver Søndag og som stadig besøges af Fremmede. I Nerike gives der altid Lejlighed til at prædike og bære Vidnesbyrd om Evangeliet. I Drebroy hade de Hellige eget Lokale, hvor der afholdes vel besøgte Forsamlinger flere Gange om Ugen. Folk i denne Egn ere i Almindelighed religiøse, men have indsuget mange falske Begreber om Frelsningssplanen; der findes imidlertid mange Sandhedskælfere iblandt dem, som med Alvor undersøge vore Lærdomme. Flere af disse have Tro paa Evangeliet, medens nogle ere blevne tillagte Kirken ved Daab gennem Vinterens Lob. I Upland og Vermland gaar Værket sagte, men stadig fremad. I Stæderne Upsala og Vesterås lejes Forsamlingslokaler, hvor der hver Søndag afholdes regelmæssige Forsamlinger. I Vermland maa de saa Hellige og deres Venner forsamle sig i private Huse. Præsterne i denne Del af Landet have endnu megen Magt over Folket, og gjøre Alt for at afholde sine Sognebørn fra at tage vore Brødre tilhuse; de have endog i enkelte Tilfælde tilladt sig at brænde vore Bøger; desuagtet ere Nogle blevne døbt i Karlstad i Vinter. De unge Brødre, som arbejde i Missionen, ere rosværbige i deres Bestræbelser for at sprede Lys og Sandhed blandt deres Med-

menneffer. De fleste af de Hellige ere fattige og som følge heraf afhængige af den daglige Fortjeneste for deres Ophold, og da tillige Arbejdsfortjenesten i Vinter har været ringe, har det i mange Henseender været haardt for de Hellige, som desuagtet have vist sig berevillige til at opholde Missionærene, medens Mange have betalt sin Tiende punktlig.

Det har været mig en stor Glæde at se den Fremgang, som Evangeliet har gjort i Stockholms Konference, siden jeg for 12 Aar siden forlod denne Arbejds-mark for at drage hjem til Zion, og det glæder mig at kunne sige, at hvor jeg har været, har jeg sunnet Konferencen i en blomstrende Tilstand og Udfigterne for Fremtiden lovende. Paa samme Tid er der i det forgangne Halvaar bleven affat mere af det trykte Ord blandt Folket end nogen Vinter tilforn, og Mange imødese med Spænding Udgivelsen af „Evangeliets sande Grundlæggninger“ paa Svensk.

Mit Brev blev længer, end jeg oprindelig havde tænkt, men da jeg antager, det interesserer Dig at høre fra Missionen og ikke mindst fra Stockholms Konference, maa dette tjene som Undskyldning for min Vidtløstighed. De Hellige her saavel som Broder Anderson og Et sende Dig Alle sin Hilsen. Behag sluttelig at hilse Brødrene i Nr. 14 samt Alle, som kjende mig.

At Herren maa velsigne Dig, er altid din ringe Medtjeners Bøn.

E. F. Branting.

De Floder, der hele Varet igjennem styrte afsted vildt stummende, ere ikke saa farlige, naar Oversvømmelsen kommer, som de smaa, stille. Ikke saasnart er den begyndt, saa ere de stet ikke til at kjende, de brede sig aldeles usorholdsmæssig.

Exempler paa mirakuløs Helbredelse.

(Af Parley P. Pratts Autobiografi.)

Den næste Dag opfordrede Fru Walton mig til at besøge en af sine Veninder, som ligeledes var Enke i dyb Nød, da hun var fuldstændig blind af Djenbetændelse; hun havde lidt megen Smerte i flere Maaneder og var tillige bleven bragt i Armød som Følge af, at hun havde fire smaa Børn at forsørge. Hun havde to Aar tidligere mistet sin Mand, der var død af Kolera, og havde ernæret sig og sin Familie ved at holde Skole, indtil hun blev berøvet sit Syn, hvorefter hun og hendes Børn vare salbne Methodistsamfundet til offentlig Byrde. Fru Walton sendte sin lille tolv Aars gamle Datter for at vise mig Vejen. Jeg besøgte den stakkels blinde Enke og hendes hjælpeløse Børn, og fandt dem i et mørkt og stummelt Værelse, som var gjort endnu mørkere derved, at enhver Lysstraale var holdt borte for at hindre dens smertelige Virkninger paa hendes Øjne. Jeg fortalte hende Omstændighederne med min Mission, og hun troede samme. Jeg lagde mine Hænder paa hende i Jesu Kristi Navn, og sagde til hende: „Deres Syn skal være Dem gjen-givet fra denne Time af.“ Hun aflastede sit Bind, aabnede sit Hus for Lys, klædte sig paa og gik bort med aabne Øjne, og kom til Forsamling samme Aften hos Søster Walton med Øjne saa friske og klare som nogen Anden.

Methodistsamfundet blev nu befriet for sin Byrde med Hensyn til denne Enke og hendes fire faderløse Børn. Rygtet om dette mærkværdige Mirakel spredte sig snart, og den stakkels Kvindes Hus op-lyftedes af Besøgende fra alle Dele af

Staden og Landet, alle nysgjerrige efter selv at vide og forhøre sig om, hvorledes hendes Øjne vare blevne helbredte.

„Hvorledes helbredte Manden Deres Øjne?“ „Hvad gjorde han? — fortæl.“ vare Spørgsmaal, som saa ofte gjen-togs, at Kvinden, træt af at svare, kom til mig for at spørge mig tilraads, om hvad hun skulde gjøre. Jeg raadede hende til at sige dem, at Herren havde helbredet hende, og at give ham Æren derfor, og lade det være tilstrækkelig. Men allige-vel trængte de sig ind paa hende for at saa Enkeltighederne at vide. „Hvad gjorde denne Mand?“ „Hvorledes bleve Deres Øjne aabnede og helbredte?“

„Han lagde sine Hænder paa mit Hoved i Jesu Kristi Navn og bød Betændelsen at vige og Øjnene at gjengives deres Syn; og det skete strax.“

„Godt, giv Gud Æren, thi med Hensyn til denne Mand er det vel be-lyndt, at han er en Bedrager, en Til-hænger af Jo Smith, den falske Profet.“

„Hvadenten han er en Bedrager eller ikke, ved jeg ikke. Men saameget ved jeg, at for var jeg blind, nu kan jeg se! Kan en Bedrager aabne de Blindes Øjne?“

„Maasse saa, De har ifinde at være hans Discipel, at forene Dem med „Mormonerne“?“

„Han sagde Intet til mig om at forene mig med „Mormonerne“, men lærte mig Evangeliet og bar Vidnesbyrd om, at Gud havde gjen-givet dets Magt til Jorden. Kunde I lide at blive delagtige deri? Eller hvorfor spørge I saa alvorlig angaaende Helbredelsen af mine Øjne?“

„Na, vi ere John Wesley's Disciple,

vi ere den kristne Kirke. Vi kjende John Wesley, men hvad denne Mand angaar, vide vi ikke, hvorfra han er."

"Hvorledes kan det være, at I ikke vide, hvorfra han er, og dog har han aabnet mine Dine? Har John Wesley aabnet de Blindes Dine? Kan en Bedrager gjøre det?"

"Åh, vi se, hvorledes det er. De har besluttet at forsfage den kristne Kirke, den gode gamle Vej, for disse Taaber, disse ensfoldige Bedragerere — disse Mormoners Skyld. Godt, Farvel. Men kom ihu, De vil ingen mer Understøttelse faa fra bort Samsund, ingen mer Opmuntring af nogen Slags; De skal ikke engang holde Stole for os. Hvorledes vil De saa leve?"

Slige Forestillinger og Afstrækkelser som disse, udgdyt i en stakkels Moders Dren fra Dag til Dag, saavelsom Forhaanelser, Løgne og forskjellig Slags Sofisteri og Bagtalelse, bragte hende snart til at vakte, og ligesom Tusinder af andre stakkels svage Dødelige, sank hun tilbage i det sekteriske Bedrageris Net, og blev ikke mere seet af de Hellige. — — —

Der levede i hint Nabolag en ung Mand og hans Hustru ved Navn Whitney; han var Grovsmed af Haandtering; deres Bolig var beliggende maaste en Mil eller mere fra Lamfers, hvor jeg holdt mine Forsamlinger to Gange om Maanednen. Hans Hustru var omtrent ved den Tid meget pludselig bleven betaget af en underlig Sygdom. Hun plejede nemlig at kastes omkuld af en eller anden for de Omkringstaaende usynlig Magt, og i et Anfald af ubefrikelig Smerte plejede hun at trækkes og snøs i ethvert Lem og Led, hvorved hun, saa at sige, næsten blev trukken ud af Led. Naar hun undertiden blev kastet om paa Sengen og medens fire eller fem stærke Mænd søgte at holde hende, kunde hun saadan sno

sig, at hun Hølene og Bagdelen af Hovedet berørte Sengen. Hun plejede da at blive forslaaet, kneben og klemt, medens hun saamtidig stønnede og skreg, og Fraaden stod hende af Munden etc. Hun erklærede ofte, at hun kunde se to Djæble i menneskelig Stikkelse, som saaledes virkede paa hende, og at hun kunde høre dem tale; men da de Høstaaende ikke kunde se dem, men kun se Virkningerne, vidste de ikke, hvad de skulde tænke eller tro.

Hun plejede at have et af disse Anfald en Gang i omtrent fire og tyve Timer, og naar en Periode af disse Anfald var over, kunde hun ligge saa lam og forslaaet, saa svag og hjælpeløs i sin Seng, at hun ikke for nogle Uger kunde staa op alene eller rejse sig. Al denne Tid maatte hun have Nogen til at vaage hos sig baade Nat og Dag, undertiden Fire og Fem ad Gangen, saa at Naboerne vare udslidte og trætte af Vaagen. Hr. Whitney sendte Bud efter mig to eller tre Gange og bad mig om at besøge ham, naar jeg næste Gang kom til samme Egn. Dette havde jeg dog forsømt at gjøre paa Grund af det svære Arbejde, som Afholdelsen af Forsamlinger i saa vid en Kredss affordrede mig — jeg havde i Sandhed intet Djæblit tilovers. Tilfaldst, da jeg var kommen rundt paa min Omrejse igjen, erklærede Kvinden, som saa ofte havde begjæret at se den Guds Mand, der kunde administrere for hende, at hun vilde se ham alligevel, thi hun vidste, hun kunde blive helbredet, naar hun blot kunde faa ham at se. I sin Kval sprang hun op af Sengen, befriede sig fra sin forstrækkede Mand og Andre, som prøvede at holde hende, og løb affed til Hr. Lamfers Hus, hvor jeg dengang holdt Forsamling. For at bruge hendes egne Ord, sølte hun sig først meget svag og var nærved at besvime, men hendes Styrke

tiltog og vogede for hvert Skridt, indtil hun naaede Huset. Hendes Venner vare alle bestyrkede og bange for, at hun skulde dø under Forsøget, prøvede at følge hende og tog flere Gange fat paa hende, for dels ved Magt og dels ved Overtalelse at formaa hende til at vende tilbage. „Nej,“ sagde hun, „lad mig se den Guds Mand; jeg kan kun dø og kan ikke længer udholde disse Lidelser.“ Hun trængte paa, indtil de tilsidst gabe efter og sagde: „Lad hende gaa, maaste det vil se efter hendes Tro.“ Saadan kom hun, og da Lingen blev forklaret, vare hele Mængdens Dine sæstede paa hende. Jeg op-hørte at prædike, og idet jeg traadte hen

til hende i hele Forsamlingens Nærværelse, lagde jeg mine Hænder paa hende og sagde: „Søster, vær ved godt Mod, dine Synder ere Dig forladte, din Tro har frelst Dig; og i Jesu Kristi Navn byder og befaler jeg de Dævle og onde Aander, som plage dit Legeme, ikke oftere at forurolige Dig.“ Hun vendte sund og frisk hjem, gav sig isærd med sin Husboldning og forblev raff fra den Stund af.

Hendes Naboer vaagede over hende for at se, om Ondet igjen vilde indfinde sig, men efter nogle Dages Forløb op-gabe de al Frygt og gabe Gud Eren, idet de sagde, at det gamle Evangelium virkelig var bleven gjengivet.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

Majs og Flæsk blev kjøbt i Missouri, og i Løbet af Vinteren rejste man ofte til denne Stat for at faa den nødvendige Forsyning. Der var kun faa Melmøller i den Del af Staten, hvor Kornet blev kjøbt, og det var derfor vanskeligt at faa det malet. I Winterkvartererne blev Hveden ofte kogt og paa denne Maade spist, og mange Familier levede for flere Uger af Majs, som de malede paa Haandkværne. Den Majs, der var malet paa denne Maade, gav ikke saa fint og behageligt Mel, som det, vi nu faa fra vore Melmøller, men Hunger gav Appetit og gjorde det velsmagende og fordøjeligt. Vi antage, at det Brød og den Grød, der lavedes af dette Mel, idetmindste var velsmagende for dem, som havde malet Massen paa deres Haandkværne. I de Dage var en Person, som ejede en god Haandkværn, anseet for meget lykkelig.

Vi patroniserede en, der tilhørte Br. John Van Cott, som med Beredvillighed lod sine Naboer bruge den uden at tage nogen Løld. Vi have paa vore Vandringer i Verden truffet mange Menneſker, som ikke vilde have undladt at benytte sig af en saadan Lejlighed til at drage den størst mulige Fordel, thi deres Maade at ræsonere paa har været, at en Artikel eller Tjeneste af hvilkensomhelst Salgs er værd Alt, hvad den kunde indbringe, jo større Efterspørgsel desto højere Pris maa der betales; Knapheden af en Vare forhøjer dens Værdi, — men i hine Dage var Vindeſyge ikke almindelig iblandt de Hellige. De vare Lidelsesfæller under Pøbelraferiet, og de Scener, som de alle havde gennemgaaet, bevirkede, at de havde Medfølelse for hverandre, hvilket under gunstigere Omstændigheder ikke vilde have været Tilfældet i samme Grad. Saale-

des, som vi nu ere stillede, er det almindeligt, at man vil have en vis Betaling for de Tjenester, man yder. Deres Tid, Talenter, Arbejde osv. har sin Værdi for dem. De, for hvilke de anvende deres Tid, eller for hvilke de arbejde, eller hvilke de forsyne med Levnetsmidler, ere i Almindelighed i en saadan Stilling, at de kunne betale for hvad de erholde, hvor lidet det end monne være, hvis Vedkommendes Tjenester ere forbundne med nogenstøms Ulejlighed. Men i de Dage, om hvilke vi skrive, var det ofte Tilfældet, at man behøvede Hjælp paa en eller anden Maade uden at være istand til at betale for samme, saaledes som det nu almindelig er Skik og Brug. Der var kun saa Tilfælde, hvor den nødvendige Hjælp ikke med Beredvillighed blev ydet. De højere Egenstaber i den menneskelige Natur bleve i hine Dage bragte for Lyset, og mange Helliges Opsørelse beviser, at de Lektier, som vare blevne dem lærte formeblst Evangeliet, ikke havde været forgjæves.

Da Præsident Young saa, at en Mølle var yderst nødvendig, lod han en opføre. Det var en Glædestid i Vinterkvartererne, da den var bleven færdig, og man saaledes ikke længere var under den Nødvendighed at maatte lade sit Korn male paa Kasse- og Haandværne.

Det er mærkværdigt, at de Hellige i Løbet af Vinteren efter deres Udbrivelse fra Nauvoo kunde have det saa godt, som Tilfældet var, i deres midlertidige og i Hast opførte By Winter Quarters og i de forskellige Lejre i den vestlige Del af Landet, hvor de opholdt sig for at afvente Foraarets Komme, da de haabede at fortsætte Rejsen videre. Naar vi tage i Betragtning, at de næsten manglede Alt, da deres Fjender forlod dem, efterat de havde fordrevet dem fra deres hyggelige

Hjem og blomstrende Avlskaarde paa en saa ublid Aarslid for at vanke om blandt Fremmede og udsøge sig nye Hjem i de vestlige Udsøker, hvor der var lidet eller intet Arbejde at saa, hvorved de kunde fortjene deres Livsophold, er det et Under, at ikke mange af dem omkom af Hunger. I Efteraaret 1846 kostede Hvede i Drev-Missouri fra 18 $\frac{1}{4}$ til 25 Cents og Majs 10 til 12 Cents Bushelen. Paa Grund af, at der var al Sandsynlighed for, at der vilde blive en tiltagende Efterspørgsel efter Kornvarer der i Egnen, da de Hellige vare nødte til at købe deres Levnetsmidler sammesteds, steg Hveden til fra 40 til 50 Cents og Majs fra 20 til 25 Cents Bushelen. Dette synes ikke at være høje Priser her i Territoriet, men man maa erindre, at paa den Tid var det meget knapt for Penge i den Del af Landet, og Daglønnen kun ringe, saa at man sædvanligvis af Fødevarer saafom Hvede, Kartofler, Majs, Flæsk osv. kunde saa ligesaa meget for 10 Cents, som man her kan saa for én Dollar.

Den samme Magt, som havde bevareret og opholdt de Hellige ved at sende Bagter til deres Føde, medens de vare lejrede ved Mississippiflodens Bredder, var ogsaa med dem paa deres Rejse mod Vesten og i Løbet af Vinteren, medens de laa stille, og de sandt Glæde og Behag i det, som efter al menneskelig Anskuelse ikke kunde bringe dem Andet end Glendighed og Lidelser.

Præsident Young underviste sine Brødre angaaende Organisationen af de Kompagnier, som i Foraaret atter skulde fortsætte Rejsen, og gav dem nøjagtige Raad med Hensyn til deres Udrustning, saa at de kunde rejse uden Uorden eller Forvirring.

(Forts.)

Blandinger.

Bladet „Times“ har sin egen Telegraftraad mellem Paris og London og fører gjennem den hver Dag Telegrammer, der vilde fylde to til tre Spalter i vore Dagblade og ofte meget mere. Ved mange Lejligheder telegraferes hele Taler, Skrivelser, Lovforslag, Avisartikler osv. ordret til „Times“, saa at man som oftest har udførlige Efterretninger fra Frankrig ligesaa tidlig over London som direkte fra Paris. „Times“ har nu tænkt paa at etablere et lignende Forhold med Berlin. Det har i længere Tid ført Underhandlinger med den tydske Telegrafbestyrelse om at faa en egen Telegraflinie fra Berlin til London, og Sagen skal nu paa det Nærmeste være afgjort, saa at „Times“ inden lang Tid vil kunne meddele ligesaa udførlige Efterretninger fra Berlin som fra Paris. Ligesom Paris for Fremtiden skal være Bladets Hovedkvarter for Efterretninger fra Frankrig, Italien, Spanien og Egypten, skal Berlin være Sammenknytningepunktet for dets Efterretninger fra Tydskland, Rusland, Østerrig og Tyrkiet. „Times“ næste Stridt for at følge med Tidens stedse stigende Forbringinger vil være at lave særlige Telegraflinier fra Amerika og Indien til London.

„Peter! Åbn Himlens Porte for Dverbringeren. Han er død for Religionen!“ Disse Ord stod skrevne paa smaa Papirslapper og fandtes paa endel af de døde Dyrerørere, som havde været med i den blodige og raa Opstand, der for en Tid siden fandt Sted i San Miguel med Regjeringen i San Salvador. Passet var undertegnet af Georg, Biskop i San Salvador, og forsynet med hans Embedssegel.

Adresse.

A. N. Andersen,
Vorupsgade Nr. 14, 1ste Sal.
Århus.

Indhold.

	Side.		Side.
Herrens Gjerning	209.	Exempler paa mirakuløs Helbredelse	220.
Verden og Evangeliet	212.	Lidt af vor Kirkes Historie	222.
Kaldet og Udvalgt	215.	Blandinger	224.
Redaktionens Bemærkninger	217.	Adresse	224.
Korrespondance	218.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.